

STEZICE III.

xvi *24/10/68*

Nekaj iz vsebine

Uredniški kolidž

Kako nastane številka našega glasila	2. stran
Nekaj o PD in LT	3. stran
Kako rada bi verjela, Izgubljena luč	4. stran
Okrlatna meglica, Norme	5. stran
Spoznanje, Obup	6. stran
Balada	7. stran
Večer v septembru, Zaradi nje	8. stran
Izbruh	9. stran
Želim si, Sodba	10. stran
Visoko je sonce, Dan	11. stran
Zoran	12. stran
Bo Novo mesto dobilo mladinski klub?	14. stran
Šport	15. stran
Glasbena rubrika	16. stran
Križanka, Smešnice	18. stran

"Stezičice" so glasilo novomeških srednješolcev; številka je natisnjena v 150 izvodih.

Urejuje uredniški odbor: glavni urednik Milovan Dimitrić,
odgovorni urednik Lavrič Meta,
tehnični urednik Boštjan Kovačič,
ilustratorji Berović Marin, Vovko Tone,
Furlan Tine,
uredniki rubrik Alenka Trdan, Radka Vute,
Bartol Danila, Gorupič Nataša,
mentor prof. Jože Sever.

CENA: 60 s.d.n

Glavni urednik
Milovan Dimitrić

Uredniški kotichek

Kako nastane številka našega glasila

Opazili smo, da večina srednješolcev ni seznanjena z delom uredniškega odbora. Vsak vidi le številko kot celoto, ki stane 60 s dinarjev, ne ve pa, kako nastane. Zato bom skušal prikazati nastanek številke Stezic.

Odbor mora najprej sploh zbrati prispevke, kar navadno ni ravno lahko. Rok je recimo postavljen do 10., prispevki pa začno prihajati šele po 11. in je tako redno izhajanje onemogočeno. Prispevki prihajajo z raznih strani, nekateri po pošti, druge prineso sli in nekatere prinesejo avtorji sami. Z roko ali na stroj napisani prispevki, na papirčkih in celih polah, podpisani s tujimi in domačimi psevdonimi, romajo v mapo. Tam čakajo nekaj dni, dokler se ne sestane 15-članski uredniški odbor in jih začne pregledovati. Prispevki romajo iz rok v roke. Svinčniki in nalivna peresa raznih barv in vrst pišejo pod prispevke "da" ali "ne" in včasih morda še kako pripombo. Tako mine v prebiranju urica ali dve in nato glasove preštejemo. Ob spornejših stvareh se ponovno posvetujemo in končno odločimo, kaj gre v tiskanje in kaj ne. Odločitev je mnogokrat težka in nikoli nismo vsi zadovoljni z njo. S tem se konča funkcija odbora, le tehnični urednik in jaz imava se delo pred sabo. Številko je treba urediti tudi estetsko. Prispevke, oziroma vse, je treba urediti v tako imenovano "ogledalo". Napetost raste in ponavadi preide še na ostali odbor, kar ima za posledico splošno nejevoljo in živčnost. Končno je številka v malem gotova in sedaj gre v tipkanje. Dijakinje EŠŠ pišejo še pozno popoldne matrice in puščajo prazen prostor za risbe. Nato dobe posamezne matrice v roke še ilustratorji, da narišejo ustrezajoče like. Matrice nato še enkrat skupno pregledava z mentorjem in potrebno popravi, naslednji dan pa so matrice že na občini. Nato poje redno dvakrat dnevno telefon: "Dober dan, tukaj gimnazija, uredništvo Stezic, je tam občina?" "Je." "Ali so Stezice že natisnjene?" "Ne, žal še ne, pač pa bodo jutri." No, "jutri" so res gotove. Dva prineseta nato še nespete in neurejene liste v šolo in popoldne sledi spenjanje. To je najhuje, ker imamo "le" 6 strojčkov, ki pa samo od časa do časa delujejo in je zato slišati tudi izraze iz domače folklore in vendarle so končno vsi izvodi speti. Tedaj je vse veselo. V hipu pozabimo na žal besede, izrečene med pripravami, in to večinoma med poukom. Za to pa profesorji nimajo preveč posluha in je treba v nekaterih razredih preložiti prodaje na odmor. Številka je prodana in nato pridejo kritike, toda to je že drugo poglavje, ki ga nimam namena obravnavati, saj je do sedaj dvignilo že dovolj prahu.

Glavni urednik
Milovan Dimitrić

NEKAJ O PD IN LT

Pred kratkim sta imeli v Novem mestu občni zbor dve precej razširjeni organizaciji, in sicer Planinsko društvo in Ljudska tehnika. Pri obeh je opaziti pomanjkanje mladih, posebej pa velja to za PD. Na občnem zboru PD so ugotavljali, oziroma skušali poiskati vzrok za to, da ni mladine. Glede tega problema so mnenja deljena, saj trdijo nekateri, da mladina ni zainteresirana za ta področja, medtem ko drugi trdijo, da je za to premalo propagande. Jaz bi se v glavnem strinjal z drugo trditvijo. Planinci ugotavljajo, da ni pomladka, toda ne zavedajo se, da so mnogo premalo storili, da bi pridobili mladega človeka. O njihovem delu je zelo malo slišati in mnogi sploh ne vedo, da taka organizacija v Novem mestu obstaja. Glede na to, da letos praznuje slovensko planinstvo pomemben jubilej 75-letnico ustanovitve prvega slovenskega PD, skuša PZS doseči letos 75.000 članov. Ta prizadevanja bodo zaman, če ne bodo naredili malo širše akcije med mladino. Mnogi radi hodijo v planine in bi se z veseljem vključili v to društvo, toda ne vedo zanj. Nočem s tem trditi, da PD spi, nasprotno, celo zelo aktivno je in prizadevno, kar kaže vrsta uspehov, toda žal je seznanjeno z njegovim delom le malo ljudi in to večinoma starejših. Pri LT je položaj precej boljši, saj vključuje mnogo več mladih toda še vedno ne dovolj. V okviru LT dela fotografiki klub, ki pa ima le 4 obiskovalce, pa tudi radio klubu je stanje kritično, zaradi prešibkega oddajnika. Sploh se je v poreformnem obdobju začela kriza tudi v LT. Nekateri se vendarle znajdejo: med njimi je aero-klub, ki sam gradi jadralno letalo, medtem ko drugi ne vidijo izhoda iz položaja in so se že sprijaznili z mislijo, da je konec. Tako DIATI spi že več let. Kljub pomanjkanju denarja, pa je delo možno in tako sekcije stalno iščejo nove člane. Tu imajo mladi vsekakor možnost, da se vključujejo v delo oz. hobby, ki jih veseli. Omenjeni društvi pa bi morali organizirati večjo propagandno akcijo med mladino po šolah in jo vključiti v svoje vrste, tako da ne bi bile potrebne stalne selitve na relaciji: akvarij - zgornja mlečna - bunker - akvarij. Ni pa seveda sedaj rečeno, da se mora vsak vključiti v društvo, saj bi bilo nesmiselno ljudi nasilno spravljati k stvari, ki jih ne zanima. Toda saj so še druga društva, od Partizana do filatelističnega. Če pa kdo le ne bo našel v nobenem klubu ali sekciji zabave, potem naj sedi v gostilni, dokler bo njegovo mlado telo to preneslo.

Urednik

NE, NI ME POVOZIL AVTO, LE KRITIKO ZA "STEZICE" SEM DOBIL.

KAKO RADA BI VERJELA

O, kako rada bi verjela
v posmrtno življenje,
pa so me naučili, da ga ni,
kako rada bi pretrpela trpljenje,
ki vsak dan me bolj nori!
Kako rada bi verjela v boga
in v njegova čudeža,
v izpolnitev vseh želja
in da so res nekje nebesa!
Kako rada bi verjela tebi, življenje,
pa vem, da več upanje ni,
mladosti ni več, le spomin iz davnine
me v srcu kot rana skeli....

IZGUBLJENA LU

Mislil sem
o njej in o sebi;
je ona to, kar sem jaz?
in videl sem temo in
tam, čisto na koncu-
drobno, a svetlo luč;
rosna je bila, jokala je,
a ni in ni hotela nehati
govoriti in peti o sreči;
in se tudi ni nikoli
izpela.
Vedno je mislila le o
ljubezni in je nazadnje
spoznala,
da bo za vedno v temi-
izgubljena, izgubljena.

T.N.

ŠKRLATNA MEGLICA

Ko na večer
sem zopet sam,
pojaviš ti
škrlatna se meglica.

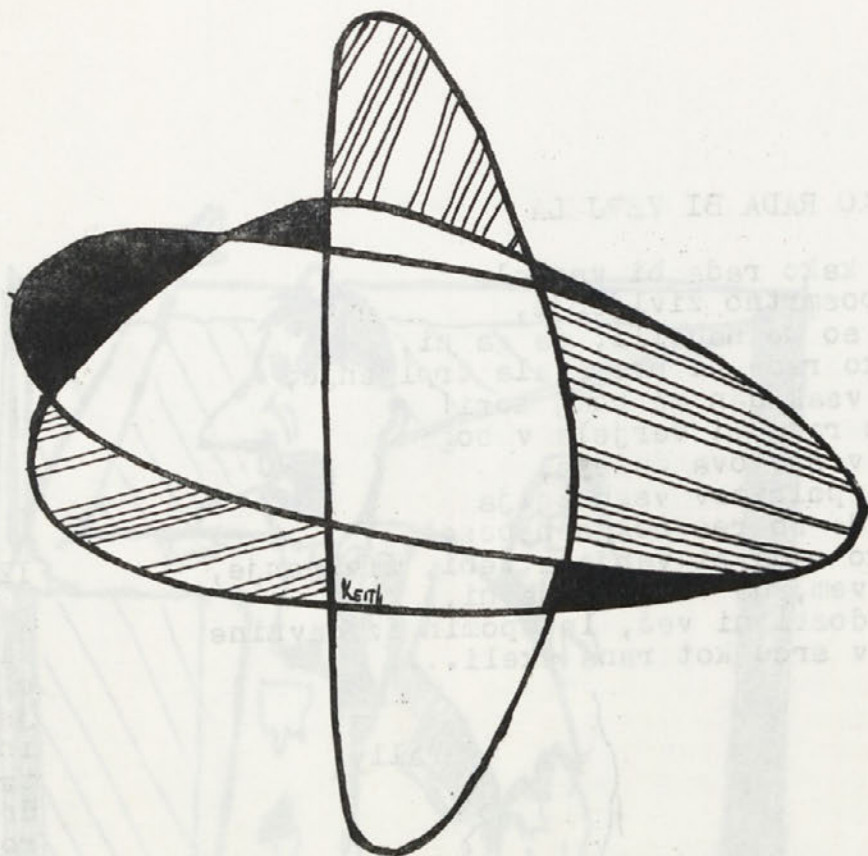
In dan za dnem
s teboj se vrača
spomin na minule,
srečne dni.

Oh, le zakaj
se vračaš ti nazaj,
zakaj oživljaš
rane zadobljene?

Rad bi ujel te,
priklenil nase
bi te sanje,
davno izgubljene.

A ti bežiš
in glej, zaman
stegujem za teboj roke
v upanju, da bi te ujel.

Keith

NORME

Norme, norme,
povsod norme
in zakoni in predpisi
in prepovedi
povsod roke
zvezane roke
povsod misli
zvezane misli
veliko besed
malo misli
in spet norma
in predpisi
in zakoni
in prepovedi.

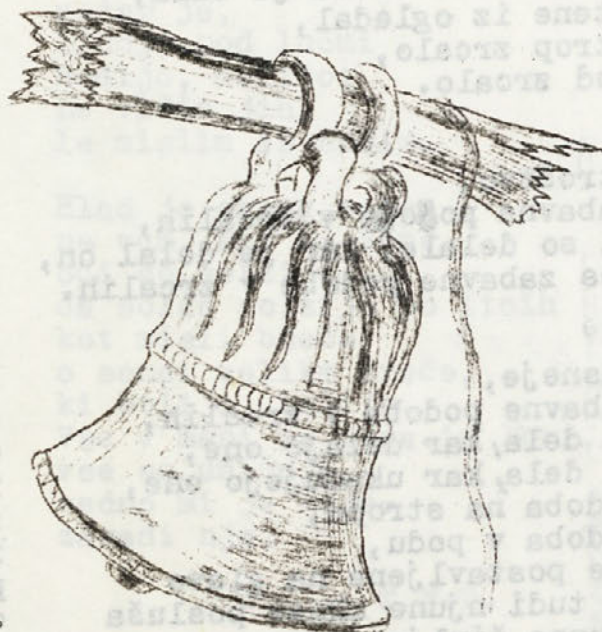
Igor Romanov

SPOZNAVANJE

Koraki trudni
odmevajo v noči prečudni,
v noči brez zvezd in mesečine,
ko ni ne svetlobe
in ne topline,
ne blagega vetriča,
ki hladil bi rane pekoče.
Povsod pokoj....
Le tam ob reki
srebrni in mirni
nekdo tiho joče.
In tam v daljavi temni
zvon tiho poje requiem.
las njegov me omanlja z bolestjo,
v trpljenju tihem oči zaprem.
V hladne dlani naslonim glavo
in spet predam se spominom nekdanjim.

Tally

OBUP

Noč, pozna jesen.
Dežuje brez konca-
tecnoba skeli, samota bola,
v duši grenko je,
praznina lega v srce-
teško mi je ...
Zdaj res ostala sem sama
s spomini, z željami.
Upanj ni več-
demon usode naperil je meč
v moje srce, v moje sanje,
napravil je rano utripu mladosti
in vzel mi je vse...
Odpadlo je listje z dreves
ospele so bele se rože
in dnevi postali so mračni in temni,
umrlo je upanje v temini črni....

Tally

Njegov svet soba je bila,
stene iz ogledal,
strop zrcalo,
pod zrcalo.

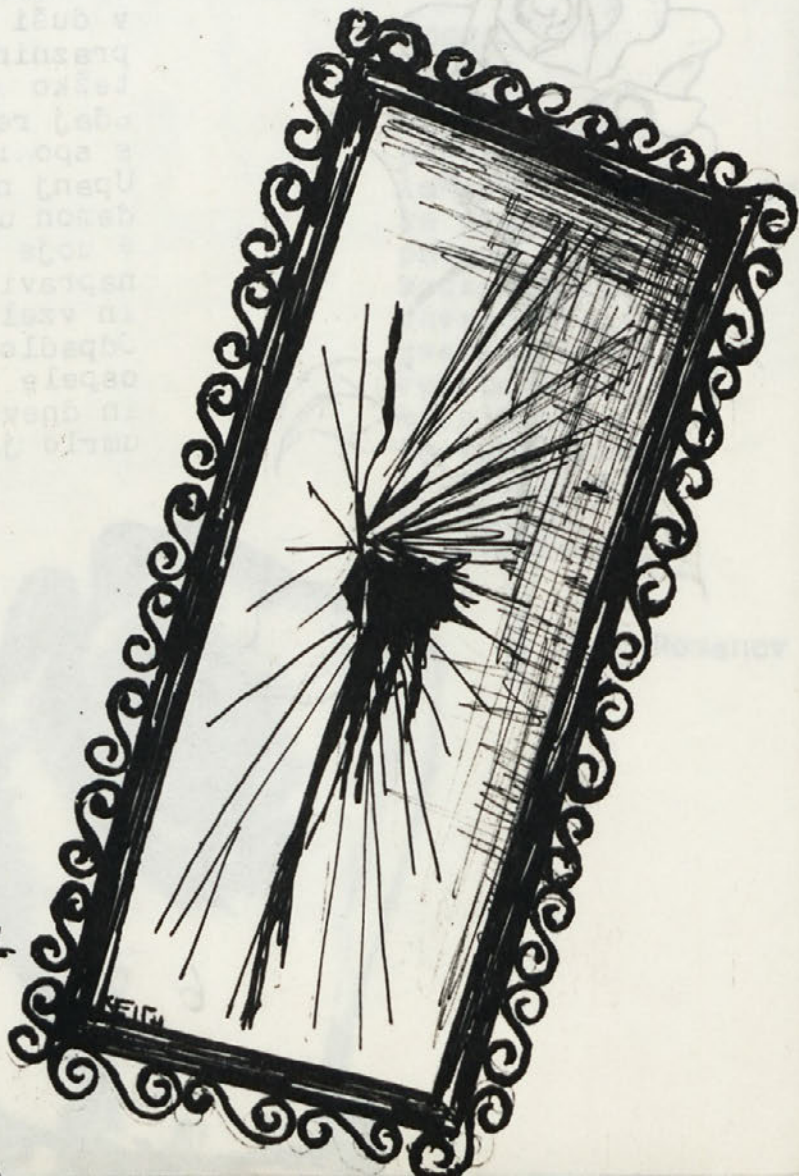
Otroštvo,
zabavne podobe v zrcalih,
ki so delale, kar je delal on,
res zabavne podobe v zrcalih.

Kasneje,
zabavne podobe v zrcalih,
on dela, kar delajo one,
on dela, kar ukazujejo one,
podoba na stropu,
podoba v podu,
obe postavljeni na glavo
in tudi njune ukaze poslušala
neumno življenje.

Še kasneje,
začel se je upirati
protestiral je,
krilil z rokami, kričal,
tekal, skakal, zastonj,
tudi upiral se je
po njegovih ukazih.

Še, še kasneje
smejati se je,
zaničeval, ignoriral
zasmehoval jih, kazal na napake
in spet zastonj
zasmehoval je sebe,
po njihovih ukazih.

Končno
zblaznel je
odločil se, da jih uniči,
toda orožje, kje orožje najti,
že ve!
Glava, to orožje pravo je!
Z glavo ob zrclo udari,
zrcala se razbijejo,
iz slehernega koščka
počoba mala skoči
okrog trupla njegovega
zapleše ples, zapoje:
Ubogi fant, kako lepo lahko bi živel,
če glave nikdar ne bi imel.

ZARADI NJE

Hodim po cesti,
večer je,
ljudje pod lučmi
hodijo, hodijo;
ne vidim jih,
le mislim in hodim.

Hlad je okrog mene,
ne vem, kaj me žene,
oči se solzijo,
da solze polzijo po licih
kot misli bdeče
o senci velike sreče,
ki bolijo, bolijo.
Vse v meni se trga in lomi,
vse se uničuje,
vedno mi je huje-
zaradi nje.

T.N.T.

VEČER V SEPTEMBRU

Patetična simfonija,
mrak in melanholija....
Zavese so spuščene,
okna odprta
in dež droban
na suho listje pada....
V dušo lega praznosta,
povsod moreča samota....
Oklepam se spominov
in sanj nekdanjih,
upov ni več,
le bolečina je ostala...

Tally

ŽELIM SI

Le ena stopnica
je še do dna,
tam me že čaka
draga prijateljica.
Rad stopil bi k njej v njen vrt,
saj gleda me in se mi smeje
poznam jo, to je smrt.

T.N.T.

SODBA

Molčite!
Zdaj bo vest govorila,
dovolj je tiščala,
grozila,
budila,
preveč,
da sedaj bi molčala,
zaspala,
potem bo spet vstala,
spet bo tiščala
in žgala.
Ne!
Govorite!
Kričite!
Meni bo vest sodila,
vam ni treba znati,
kakšna bo ta sodba.
Sodba?!
Hrast bi zrušila,
na vrhu gore hrast -
drevo življenja.
V rdeči zarji bi padalo,
nebo ne bi jokalo,
gledalo bi,
ne bi tožilo ...
Sodba je taka!

Fani

KAKO VISOKO JE SONCE

Kako visoko je sonce!
 Če se steguje
 roka za njim,
 gre še višje,
 vedno višje
 v nedosegljive višine ...
 In žarek
 se umika,
 boji se ječe,
 kajti sonce sveti vsem,
 nihče ga ne more imeti
 le zase.
 Sanje
 pa ti podajo roko,
 če so še tako visoko,
 dvignejo te
 do sonca,
 da je samo tvoje
 in potem
 hočeš še več,
 še zvezde
 in luno ...
 Sanje so za vse,
 toda človek jih ima
 samo zase.

SODRA

DAN

Včeraj je bil dan,
 danes je dan,
 jutri bo dan,
 zmeraj bo dan,
 dan kozarcev,
 dan steklenic.
 Nalivamo si sami,
 z zavezanimi očmi
 zgrabimo steklenico,
 ki pride v roke,
 natočimo si v kozarec
 in pijemo;
 če je slabo,
 se kremžimo,
 če je dobro,
 hvalimo,
 oči pa si ne odvežemo,
 kajti potem
 bi vsak grabil
 po steklenicah s šampanjcem,
 tako pa,
 z zavezanimi očmi,
 ne vemo,
 kaj pijemo.

Fani

Fani

Fani

Pila sva bratovščino. Ni mi bil všeč, vendar, ker je bil bratov prijatelj, sem se poljubila z njim. Ta poljub mi ni pomenil ničesar. Še vedno sem se mu raje umaknila na cesti, če bi ga slučajno morala srečati.

Marca je odšel k vojakom. Vsake toliko časa mi je pisal. Njegova pisma me niso razveselila, čeprav so bila pisana z bratovsko ljubeznijo. Iz vsake vrstice je velo rahlo čustvo. Nikjer ni bilo čutiti prisiljeno napisane besede. Šar sram me je, kadar se spomin, s kakšnim odporom so bila napisana moja pisma. V njih ni bilo niti trohice topline. Nikoli mi ni v pismu omenil, da me ima rad in nikoli ni zahteval ničesar od mene.

Prišel je na dopust. Bala sem se srečanja z njim. Prosil me je, naj bi šla z njim v bližnjo jamo. Bil je januar. Nisem mogla odkloniti, ker je tudi mene že dolgo vleklo v jamo. Že navsezgodaj sva prišla do jame. Oblakla sva se in si naredila čeladi.

"Te je kaj strah?" me je vprašal z nasmehom.

"Malo me je že, sicer si pa ti poleg."

Oči so mu zažarele. Prijel me je za roko in me odpeljal v jamo. Dolgo sva že hodila. Ponekod sva se morala tudi plaziti. Nenadoma nama je zmanjkalo tal pod nogami. Navezal me je na vrv in me počasi spustil v globino. Ni bilo globoko, le nekaj metrov, toda jaz sem se tresla, kot da bom padla najmanj kilometer globoko. Malu se je priplazil za menoj. Rov se je rahlo razširil. Lahko sva hodila pokonci. Ravno sem hotela nekaj vprašati, ko se je nekaj zaletelo v moj obraz. Zakričala sem in se od strahu zgrudila na tla. To je moja velika slabost. Za vsako malenkost padem v nezavest. Nekaj minut sploh nisem vedela, kaj se dogaja z mano. Vsa prestrašena sem odprla oči in zagledala nad seboj Zoranov obraz. Začela sem jokati. Pomiril me je.

"Franja, saj ni bilo nič hudega. Le netopir se je zaletel vate, ker sta ga prestrašili najini svetilki. Drugič se ne boš več ustrašila netopirja, kajne?"

"Nikoli več tudi ne grém v jamo!"
Svetel plamenček v njegovih očeh je ugasnil. Pogledala sem okoli sebe. Ležala sem v njegovem naročju, poleg naju pa je bilo lepo jezerce. Visoko na stropu je bila majhna odprtina, skozi katero je prihajala v notranjost svetloba. Vprašala sem ga kako daleč me je nesel.

"Ni bilo tako daleč, le nerodno je bilo, ker je rov ozek."

"Oprosti mi, ker ti delam same sitnosti."

"Nimam ti kaj oprostiti. To je moja dolžnost."

Dolgo je gledal vame. Sedla sem poleg njega in glavo naslonila na njegovo ramo. Pobiral je drobne kamenčke po tleh in jih metal v vodo. Premešljevala sem, kaj sploh čutim do njega. Sovražiti ga ne morem. Nič slabega mi ni storil, da bi imela vzrok za sovraštvo. Zakaj sem šla z njim v jamo? Iz razmišljanja me je predramil njegov nežni glas: "Franja Franja"

Strmela sem v njegove proseče oči. Rahlo me je stisnil k sebi in me poljubil. Moje ustnice so se vdale. Karkoli bi trenutek za tem dejal, bi s svojim glasom pokvaril harmonijo v moji duši. Privila sem se k njemu. Od tistega trenutka dalje sem vedela, da sem ga že prej ves čas ljubila, le da sem svojo ljubezen tajila sama sebi.

Kmalu se je vrnil iz vojske, za vedno. Srečna sem bila, ko sem ga zagledala nasmejanega. Pripeljal se je z vespo, me naložil in odpeljal. Rada sva se imela. S svojim pogledom me je očaral. Zavedal se je, da bom pod njegovim pogledom klonila in je bil tega vesel.

Petega maja sva se zmenila za sestanek. Čakala sem ga na križišču. Že od daleč sem zagledala njegovo belo vespo in njega v rjavem jopiču. Srce mi je močno utripalo. Zgodilo se je nenadoma. Videla sem še velik kamion, ki je pripeljal z nasprotne strani in slišala strašek krik. Stekla sem k Zoranu, ki je nepremično ležal na cesti. Dvignila sem v naročje njegovo glavo. Pogledal me je z motnimi očmi. Njegov pogled me je spravil v jok. "Franja, žal mi je tako lep dan..... ne bova ga mogla ... izkoristiti ... V žepu je za rojstni dan Franja" Vzela sem iz njegovega žepa majhno škatlico in jo spustila v torbico. Njegov pogled je nepremično obstal na meni. Rahlo sem mu položila dlan na oči. Ne vem, kje sem takrat vzela toliko moči.

Prišla je policija in rešilni avto. Nisem več vzdržala. Tavalala sem po ulicah in se pozno zvečer vrnila domov.

Šele čez nekaj dni sem odprla škatlico. V njej je bil majhen prstan, s katerim me je hotel moj dragi Zoran razveseliti za rojstni dan.

Franja

Za križanko v prejšnji številki smo prejeli le eno rešitev in še to žal napačno; tako nismo podelili nobene nagrade.

Uredništvo

Bo Novo mesto dobilo mladinski klub?

To vprašanje postavljajo že dalj časa na raznih forumih, saj mladina v zadnjih dveh letih vedno bolj zahteva svoj prostor pod soncem, svoj kotiček, ki ga nima. Res da je možnost vključevanja v razne organizacije, toda mladi si žele tudi ples, ki ga pa v Novem mestu, razen internih plesov šol, že ni bilo več kot 6 mesecev. Mladi zato posedajo po lokalih, kar povzroča zgražanje ljudi in vse mogoče razprave o današnji degenerirani mladini, ki samo lenari in popiva in ki sploh nima olike. Toda to je že druga stvar, v katero se na tem mestu ne bi spuščali. Takim gorečim in ogorčenim "skrbnikom" bi svetoval, naj se spomnijo pregovora: Najprej pometaj pred svojim... S klubom bi bilo v mestu rešenih več vprašanj, saj je za mladino sploh bolj slabo poskrbljeno. Tako se je pred kratkim začel za vso stvar resneje zanimati tudi mladinski komite ZMC. To vprašanje je imel sicer že dalj časa na programu, toda glede na finančno stanje, so to bile le sanje. Ker pa je mladina vedno glasneje postavljala svoje zahteve, je sklenil začeti ukrepati. Tako je pred kratkim po njegovem nalogu izvedla analitska skupina pri SZDL anketo, kaj mladina sploh misli o tem vprašanju. Anketirali so 64 % deklet (pa naj še kdo reče, da smo enakopravni) in 36 % fantov v starosti od 16-24 let. Skupaj je bilo 94 anketirancev: od tega 68% dijakov oziroma 42% gimnazijcev, medtem ko so bile ostale šole sibekeje zastopane. Rezultati ankete so pokazali, da je 96% za ustanovitev kluba, 79% pa bi ga redno obiskovalo. Naj kar naštejemo nekaj statističnih podatkov: 76% želi ples, 60% plošče, 58% bi rado razpravljalo o aktualnih problemih, 52% bi bilo član kluba in ravno toliko se je odločilo tudi za vodstvo, 91% si želi pravila, 31% članarino, 30% vstopnino, 90% kaj manjšega "za pod zob", 70% črno kavo, 36% nealkoholne pijače in 40% prodajo cigaret. In kako bi anketiranci rešili finančno vprašanje? 43% je na istem kot komite: še ne ve točno, oziroma sploh ne ve, 37% pa se je odločilo za tradicionalno beračenje po gospodarskih organizacijah. In kaj je do sedaj naredil komite? Izpeljal anketo, organiziral koncert (z njim je dobil okoli 140.000 S din in bo zato podobne prireditve organiziral) ustanovil poseben odbor in v tem mesecu namerava ta odbor sestiti z urbanisti za zeleno mizo in poiskati primeren prostor za klub. Če se bo klub na novo gradil ali bo preurejen, se še ne ve, je pa znano, da je minimum za ureditev 40 milijonov S din. Komite stoji torej pred težko in zahtevno nalogo, zato bi bilo prav, da bi mu pomagali vsi, zlasti mi mladi, ki nas ta problem še posebej zadeva.

M. D.

Je šport še potni list miru?

Tokrat mislim posvetiti športni kotichek odnosom v športu po svetu, saj smo v olimpijskem letu in je tako ena olimpiada že za nami, druga pa pred nami. V stari Grčiji je bila navada, da so se prenehale vse vojne v času olimpijskih iger, toda od tedaj je minilo že mnogo let in danes se bijejo vojne ne glede na olimpijske igre. Šport je povezava med vsemi deželami, ne glede na ureditev in druge politične odnose, toda v zadnjem času je drugače. Nekatero države so kar odkrito začele vpletati politiko v šport, in tako je Kitajska recimo, obtožila svoje športnike že tolikokrat izgovorjenega revizionizma itn. Nekateri trdijo, da so celo pobili svoje namiznoteniške igralce. Pred leti je bila taka politika tudi v SZ, saj je Stalin večkrat kaznoval športnike, če so se vrnili poraženi od kake države, ki ni ugajala njegovi politiki. V zadnjih nekaj desetletjih, oziroma od olimpiade v Berlinu leta 1936, ko je hotel tedanji nacizem pokazati nadvlado arijske in še posebno germanske rase, pa je postal šport tudi že stvar prestiža, finančno močnejših in uglednejših držav. Te države dajejo težke milijone in milijarde za svoje športnike in tako ni čudno, če dosegajo take uspehe. Tako zahajajo na pot profesionalcev, čeprav uradno to niso. Za amaterje lahko imamo npr. našo hokejsko reprezentanco, saj so vsi igralci v rednih službah in je hokej le njihov hobby. Tako ni čudno, da so na vrhu lestvice na vseh tekmovanjih ravno SZ in ZDA. Te večje države se zaradi prestiža potegujejo za naslove in tudi organizacijo športnih tekmovanj, tako da je bilo videti mnogo kislh, posmehovanih in začudenih obrazov, ko se je ne ravno najbogatejša država - Mehika odločila za organizacijo olimpijskih iger. Posebej pa si njihovi nasprotniki manejo roke, ker ga je MOK kar krepko polomil s tem, da je dovolil udeležbo Južne Afrike na olimpijskih igrah. Tako je vprašanje, če bodo na letošnji olimpiadi zastopane vse države ali ne. Če bo namreč MOK vztrajal pri udeležbi Južne Afrike, se večina afriških dežel in nekatere socialistične države ne bodo udeležile olimpiade in s tem bi pomen olimpiade, kakor tudi zanimivost padla. Vsekakor bi bilo prav, da bi se vojna v Vietnamu prenehala, vsaj v času olimpijskih iger, ker doslej Johnson še ni uvidel, da vodi nesmiselno vojno proti ubogemu malemu ljudstvu. Torej kot vidite, se tudi že v šport meša politika in tako bodo kmalu tu nastali razdori, če se ne bodo spametovali in prenehali s to prakso.

Z. N.

Zvezda ansambla The Rolling Stones (kotaleče se kamenje) že dolgo sije z vse večjim sijajem na pop nebu. Vrsto let jih hvalijo ljubitelji beat glasbe. Mnogi trdijo, da so Stonesi, kot jih kratko imenujejo, zvesti imitatorji Beatlov, pet antipatičnih fantov in nič več. Res je, da so Stonesi na začetku svoje kariere imitirali svoje velike vzornike, a res je tudi to, da so sčasoma ustvarili svoj način, značilen samo zanje. Njihovo ustvarjalno obdobje bi lahko razdelili na dva dela. V prvem delu so Stonesi posnemalci, to je približno do izida LP plošče, ¹⁹⁶⁴ "pa" že iščejo nove in nove poti v svoji glasbi in se tako odcepljajo od Beatlov. Tudi Stonesi so prispevali svoj delež v pop glasbi. Vanj so vpeljali precej novih instrumentov, kot so sitar, harpsikord ...

Ansambel je nastal nekje v letu 1962 na pobudo Briana Jonesa, sedanjega vodje in prvega kitarista. Že prej sta skupaj igrala "stebra" Stonesov-Mick Jagger in Keith Richard. Ko je prišel še Brian, so vsi trije poiskali še bobnarja Charlija Waltsa. Nekaj časa so igrali v zasedbi treh kitar in bobnov, ko pa se jim je pridružil še basist William Parks ali as Bill Wyman, je prešel Mick na solo vokal. Tako danes skupina nastopa v zasedbi: Mick Jagger - solo vokal, Brian Jones - prva kitara, Keith Richard - ritmična kitara, Bill Wyman - bas kitara in Charlie Walts - bobni.

Za Stonese je karakterističen Mickov specifični glas in oster ritem bobnov. Fantje so bili dalj časa v anonimnosti, vse do takrat, ko jim je pomagal pri njihovem vzponu ansambel The Beatles! Zlobneži pravijo, da so si hoteli Liverpoolčani ustvariti konkurenco in so zato prispevali velik delež k uspehu Stonesov.

Tako ni slučaj, da je prvi uspeh Stonesov ravno kompozicija para Lennon - Mc Cartney, Aj wanna be yuor man / Rad bi postal tvoj mož/. S to in ostalimi kompozicijami, kot so Not fade away, Little Red Rooster, The Last Time, Satisfaction, Get off my cloud, As tears go by, Ag the nervuus breskdowen, Paint it black, Rubby Tuesday, LP Affermath, LP Between the Buttons, We love you in najnovejša LP Their Satanie Magesty, so se Stonesi bliskovito povzpeli.

Današnji gostje bodo, kot ste že opazili, ansambel "The Rolling Stones", pesem pa We love you, delo Jaggerja in Richarda. Kompozicija je že "stara", saj je bila na "Top Tweny" že meseca oktobra, a vam jo vseeno želim predstaviti, ker se v njej pojavijo Rolling Stonesi v vsem originalu. Po izjavi samih Stonesov je kompozicija nastala v času velike afere z mamili, v katero so bili vpleteni tudi Stonesi. Najprej Jagger in Richard, potem pa še Jones. Zadeva se je vlekla po sodiščih in oba Stonesa sta bila obsojena na zaporne kazni zaradi nemoralnega obnašanja in uživanja mamil. Kot nekak protest proti vsemu temu, zaporom in sodišču, je nastala kompozicija We love you. We love you (Ljubimo vas) je na mali plošči, na A strani - kot boljši posnetek, na B pa po kvaliteti enako uspela DANDELION /Regrat/.

Kompozicija Ljubimo vas se začne z zaspanimi koraki ječarja po hodniku ječe. Težka vrata celice se odprejo in zaprejo. Zaslišimo nagle udarce klavirja, potem pa še precej visoka glasova Micka in Keitha, ki zapojeta: " Ni nam mar, če nas še ljubite, radi vas imamo prav tako, kot vi nas!" Prvima dvema pa se pridružita še Brian in Bill v še višjem tonu. Vokalno izvedbo spremlja precejster ritem bobnov,

ki rahlo spominjajo na južnoameriške ritme in še pihala v ozadju. "Ljubimo vas, ljubimo vas!" zapojejo Stonesi, "In upamo, da nas ljubite prav tako tudi vi. Ljubimo jih, ljubimo jih. In upamo, da jih ljubite tudi vi. Spremljava poneha, zaslišimo spet ječarja, ki odpre in zapre težka vrata, potem pa Mickov glas, ki pravi: "Vpijemo, ker smo lačni! Dajte nam ljubezni, ki je okoli nas! Ljubimo vas! Nikoli nas ne boste zlomili, vaše uniforme so nam pretesne, vaši paragrafi prekratki" in še kot izziv na koncu zapojejo vsi hkrati: "Ljubimo vas!"

Mickov glas je glas upornika proti konservativnim razmeram v Angliji, težkem življenju v slabih ječah, proti vsemu angleškemu nazadnjaštvu. Njegov glas je pretresljiv, spremljajo ga pa še visoki glasovi ostalih treh Stonesov, posebno še Billa. Ritem počasi pada, oglasijo se pihala. Na koncu pa zaslišimo še konec pesmi na drugi strani. Vsekakor prijetno presenečenje.

Dandelion (Regrat) na drugi strani pa je kvalitetno na isti ravni kot *We love you*. Bistveni del kompozicije so visoki vokali, prav taki kot pri prejšnji, kar je nenavadno pri Stonesih. Spremljavo pa sestavljajo harpsikord (čembalo), kitara in bas kitara. Vsebinska je vedra, razgibana in pripoveduje predvsem o igri z "lučko" regrata, o semenih, ki lete po zraku in padajo na vsakogar. Na koncu se oglasi spet harpsihard, vokali pa postanejo še višji in tudi tu se na koncu te skladbe pojavi fragment prejšnje, to je začetak kompozicije *We love you*.

- Brian -

Študentka likovne akademije se pritožuje prijateljici:

"Zapuščam akademijo! Profesor me je danes užalil s svojo oceno.

... Rekel mi je, da se bolje ne bi mogla narisati na platno ...

"Po mojem mišljenju ti lepšega komplimenta res ne bi mogel dati", ji je vzpodbudno dejala prijateljica.

"Seveda", se namrdne ta, "slikala sem namreč kravo na paši."

Mož pravi ves jezen ženi, ker si je kupila nov klobuk:

"Kaj vendar misliš, od kod naj lobim toliko denarja?!"

"Oh, dragi, saj veš, da nisem bila nikoli znatiželjna" mu ljubko odvrne žena.

Neka žena je prišla v trgovino z orožjem.

"Imate, prosim, revolver? Potrebujem ga za moža."

"Ali vam je mož povedal, kateri tip kupite?" jo vpraša prodajalec.

"Oh, ne," odgovori ona, "moj mož niti ne ve, da ga hočem ubiti."

Rešitev križanke:

Vodoravno: 1. IKONODUL, 7. MANN, 10. VIKAR, 11. UKOR, 13. ARS,
14. OPEL, 15. LA, 16. NEIL, 17. OPUS, 18. PAS, 19. TD,
20. KLAŠ, 21. TAM, 22. TA, 23. POET, 24. II, 25. EP,
27. ŠŠ, 28. ČRNILO, 30. NIKITOVKA, 31. NAT.

Sin se vrača z izpita domov, kjer ga že nestrpno pričakujejo starši.

Oče: No, kako je bilo?

Sin: Vse v redu, le naletel sem na zelo vernega profesorja.

Oče: Od kod pa to veš?

Sin: Ko sem bil vprašan, je stalno govoril: Moj bog, moj bog....

Janezek pride jokajoč v sobo.

Mama: Kaj pa je?

Janezek: Oče se je udaril s kladivom po prstih.

Mama: Kaj je to tako žalostno, temu bi se vendar lahko smejal.

Janezek: To sem tudi storil.

Oče: Odrekam se ti. Ti nisi več moj sin.

Sin: To mi je že mama povedala.

Ne smejte se gospodična med kosilom, sicer boste dobili neumnega moža.
Vaša žena se je verjetno veliko smejala.

Ne trpim mraza. Prosim če mi lahko daste termometer ki ne pade pod m^olo.

Kaj misliš, kakšno bo jutri vreme?

Ja, če ne bo padal dež, bo lepo.

Zakaj si vrgel kamen v okno tiste dobre gospe, ki ti je dala kruh?
Ni bil tisto kamen, temveč tisti kruh.

Milan, imaš tri jabolka, ki jih moraš razdeliti s tovarišem. Kako boš to storil?

Najprej mi povejte, ali je ta tovariš večji ali manjši kot jaz.

Vaš katar ni nevaren, toda imel bo neprijetne posledice.

Vem, vaš račun.

Kar se tiče cene tega klobuka, je naravnost smešna.

Kaj tudi cena?

Tovariš doktor, kaj naredite vi, če se prehladite?

Kašljam.

Ravno prej sem Pavla prosil za 10 000 din pa me je ta svinja odbila.
Oprosti, tudi jaz sem svinja.

Milica, ne jej tako požrešno.

Zakaj?

Prvič to ni lepo, drugič ni zdravo in tretjič za nas ne bo nič ostalo.

